Divendres 25 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 9,18-22): I s'esdevingué que, quan [Jesús] es trobava sol en oració, es reuniren amb ell els seus deixebles i els preguntà, dient: «Qui diu la gent que soc jo?». I ells respongueren: «Joan Baptista, i altres que Elies, i altres que un dels antics profetes ha ressuscitat». I els digué: «I vosaltres, qui dieu que soc jo?». Responent Pere, digué: «El Crist de Déu». I comminant-los, els manà que a ningú no ho diguessin.

I afegí: «El Fill de l'home ha de patir moltes coses; i ser rebutjat pels ancians, i pels grans sacerdots i els escribes; i ser mort, i al tercer dia ressuscitar».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Qui diu la gent que soc jo? I vosaltres, qui dieu que soc jo?»

Mn. Pere OLIVA i March
(Sant Feliu de Torelló, Barcelona, Espanya)

Avui, en l'Evangeli, hi ha dos interrogants que el mateix Mestre fa per a tots. El primer interrogant demana una resposta estadística, aproximada: «Qui diu la gent que soc jo?» (Lc 9,18). Fa que ens girem al voltant i contemplem com resolen la qüestió els altres: els veïns, els companys de feina, els amics, els familiars més propers... Mirem l'entorn i ens sentim més o menys responsables o propers —depèn dels casos— d'algunes d'aquestes respostes que formulen els qui tenen a veure amb nosaltres i amb el nostre àmbit, "la gent"... I la resposta ens diu molt, ens informa, ens situa i fa que ens adonem d'allò que desitgen, necessiten, busquen els qui viuen al nostre costat. Ens ajuda a sintonitzar, a descobrir un punt de trobada amb l'altre per anar més enllà...

Hi ha una segona interrogació que demana per nosaltres: «I vosaltres, qui dieu que soc jo?» (Lc 9,20). Esdevé una qüestió fonamental que truca a la porta, que pidola de cadascú: una adhesió o un rebuig; una veneració o una indiferència; caminar amb Ell i en Ell o finalitzar un atansament de simple simpatia... Aquesta qüestió és delicada, és determinant perquè ens afecta. Què diuen el nostres llavis i les nostres actituds? Volem ser fidels a Aquell que és i dóna sentit al nostre ésser? Hi ha en nosaltres una sincera disposició a seguir-lo en els camins de la vida? Estem disposats a acompanyar-lo a la Jerusalem de la creu i de la glòria?

«És un camí de creu i resurrecció (...). La creu és exaltació de Crist. Ho digué Ell mateix: 'Quan seré enlairat, atrauré tothom cap a mi'. (...) La creu, doncs, és glòria i exaltació de Crist» (Sant Andreu de Creta). Disponibles per avançar cap a Jerusalem? Només amb Ell i en Ell, veritat?

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Ah!, Déu meu!, que la major part dels homes prossegueixen avui escridassant: "No aquest, sinó Barrabàs", cada cop que menystenen el Crist per un plaer, per uns puntets d'honra, per un desfogament de còlera» (Sant Alfons Maria de Liguori)

- «L'esdeveniment de la Creu solament revela el seu sentit ple si 'aquest home', que sofrí i morí a la Creu, 'era veritablement el Fill de Déu', usant les paraules pronunciades pel centurió davant del Crucificat» (Benet XVI)

- «Essent les nostres culpes les que han fet sofrir a nostre Senyor el suplici de la creu, no hi ha dubte que els qui s'enfonsen en els desordres i en el mal 'tornen a crucificar el Fill de Déu i l'exposen públicament a la ignomínia' (He 6,6)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 598)